DOMSTOLENS DOM
2. december 1986 *

I sag 239/85,

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Jean Amphoux, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

mod

Kongeriget Belgien, ved direktøren for udenrigsministeriets departement for udenrigshandel, samarbejde og udvikling, Robert Hoebaer, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Belgiens ambassade, 4, rue des Girondins, résidence Champagne,

angående en påstand om, at det statueres, at kongeriget Belgien ikke har vedtaget de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre Rådets direktiv 78/319 af 20. marts 1978 om giftigt og farligt affald (EFT L 84, s. 43) og således ikke har opfyldt sine forpligtelser i medfør af EØF-traktaten,

har

DOMSTOLEN,

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, fungerende præsident, afdelingsformændene T. F. O'Higgins og F. Schockweiler, dommerne U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: J. L. da Cruz Vilaça
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

på grundlag af retsmøderapporten som ændret efter den mundtlige forhandling den 10. juli 1986,

* Processprog: Fransk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. oktober 1986,

afsagt følgende

DOM

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 1. august 1985, har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber anlagt sag i medfør af EØF-traktatens artikel 169 med påstand om, at det statueres, at kongeriget Belgien ikke har vedtaget de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der er nødvendige til fuldstændig gennemførelse af artikel 14 i Rådets direktiv 78/319 af 20. marts 1978 om giftigt og farligt affald (EFT L 84, s. 43) og således har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler det i henhold til EØF-traktatens artikler 5 og 189.

2 For så vidt angår bestemmelserne i ovennævnte direktiv 78/319 og i den omtvistede nationale ordning samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

3 Kommissionens første klagepunkt er, således som den nærmere har angivet i dens besvarelse af Domstolens spørgsmål, at den belgiske regering ved gennemførelsen af den i artikel 14, stk. 1, andet led, i direktiv 78/319 fastsatte forpligtelse til at give oplysninger ikke har pålagt de virksomheder, der frembringer, ligger inde med og / eller bortskaffer giftigt og farligt affald, at give de nationale myndigheder samtlige de oplysninger, der er angivet i direktivets artikel 14, stk. 1, første led.

4 Sammenholdes sidstnævnte bestemmelser i direktiv 78/319 med artikel 18 i den belgiske »arrêté royal« (kongelig anordning) af 9. februar 1976 om de almindelige regler om giftigt affald, fremgår det, at de erhvervsdrivende efter den belgiske ordning ikke har pligt til at give nogen af de i direktivet angivne oplysninger, hverken vedrørende affaldets fysiske og kemiske egenskaber, eller datoerne for modtagelse og overdragelse af sådant affald.

5 Det bemærkes dernæst, at den belgiske ordning kun foreskriver, at der skal gives oplysninger om metoderne til bortskaffelse af affald, når bortskaffelsen foretages hos producenten, mens direktiv 78/319 ikke indeholder en sådan begrænsning. Det understreges endelig, at selv om de berørte erhvervsdrivende efter den nationale ordning har pligt til at angive bestemmelsesstedet for det giftige affald, indeholder ordningen ikke den fornødne klarhed med hensyn til den i direktiv 78/319 fastsatte forpligtelse til at angive stedet for bortskaffelsen.

6 Det må herefter fastslås, at på alle ovennævnte punkter er der ikke ved »arrêté royal« af 9. februar 1976 sikret en korrekt og fuldstændig gennemførelse af direktiv 78/319.

7 Den belgiske regering har over for Domstolen fremhævet, at den havde til hensigt at udstede et cirkulære, indtil den omtvistede nationale ordning blev ændret. I den forbindelse bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis skal hver enkelt medlemsstat gennemføre direktiver på en måde, der fuldt ud opfylder kravet om retssikkerhed, og således overføre direktivets bestemmelser til bindende internretlige bestemmelser. Kongeriget Belgien kan derfor ikke opfylde sine forpligtelser efter direktiv 78/319 ved blot at udstede et cirkulære, som forvaltningen kan ændre efter forgodtbefindende.

8 Som andet klagepunkt har Kommissionen anført, at der ikke efter den belgiske ordning kræves fremlæggelse af en identifikationsformular for det transporterede affald på de betingelser, der er angivet i artikel 14, stk. 2, i direktiv 78/319.

9 Heroverfor har den belgiske regering gjort gældende, at den har opfyldt forpligtelserne efter den nævnte bestemmelse, idet den i sin interne retsorden har inkorporeret reglerne i den europæiske overenskomst om international vejtransport af farligt gods og den internationale konvention om jernbanetransport af gods, henholdsvis ved lov af 10. august 1960 (*Moniteur belge* (lovtidende) af 7.10.1960, s. 7678) og lov af 24. januar 1973 (*Moniteur belge* af 9.5.1973, s. 5828).

10 Det bemærkes, at det allerede af ovennævnte to internationale konventioners titel fremgår, at den belgiske lovgivning, hvorved de er inkorporeret i den belgiske retsorden, udelukkende vedrører vej- og jernbanetransport. Bestemmelserne i artikel 14, stk. 2, i direktiv 78/319 er følgelig ikke gennemført med hensyn til flod-, søeller lufttransport.

11 Det fremgår desuden af de bemærkninger, Kommissionen har fremsat i den begrundede udtalelse af 16. oktober 1984, og som den belgiske regering ikke har bestridt, at den oplysning om »stedet for endelig bortskaffelse« af affaldet, der kræves i henhold til artikel 14, stk. 2, i direktiv 78/319 — hvis stedet er kendt — ikke er påkrævet efter ovennævnte to internationale konventioner.

12 Det må herefter fastslås, at der ved ovennævnte belgiske love er truffet foranstaltninger, der er mindre strenge end foranstaltningerne i henhold til artikel 14, stk. 2, i direktiv 78/319. Der kan derfor ikke herved antages at være sikret en tilfredsstillende gennemførelse af direktivets ordlyd, jfr. dettes artikel 2.

13 Selv om den belgiske regering har anført, at kravet om angivelse af stedet for den endelige bortskaffelse af affaldet er opfyldt for så vidt angår regionen Flandern i henhold til et dekret af 21. april 1982, har den ikke bestridt, at det samme ikke er tilfældet for regionerne Wallonien og Bruxelles.

14 Det må herefter fastslås, at kongeriget Belgien har undladt at vedtage de ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre Rådets direktiv 78/319 og således ikke har opfyldt sine forpligtelser i medfør af direktivets egen ordlyd og traktatens artikler 5 og 189.

Sagens omkostninger

15 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Kongeriget Belgien har undladt at vedtage de ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre Rådets direktiv 78/319 af 20. marts 1978 om giftigt og farligt affald og har således ikke opfyldt sine forpligtelser i medfør af direktivets egen ordlyd og traktatens artikler 5 og 189.**

2) **Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.**

Galmot O'Higgins Schockweiler

Everling Bahlmann Joliet Moitinho de Almeida

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. december 1986.

Fungerende præsident

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Afdelingsformand